

Η “Φωνή Κυρίου” της 2ας Ιουνίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

2 Ιουνίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3444)

ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ Ή ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ;

Σήμερα, δέν αναφέρεται μόνο τό Εὐαγγέλιο σέ θεραπεία τυφλοῦ· καί στήν περικοπή ἀπό τό βιβλίο τῶν Πράξεων βλέπουμε τοὺς Ἀποστόλους νά θεραπεύουν ἐκ γενετῆς τυφλοὺς. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι στό πρῶτο ἀνάγνωσμα θεραπεύεται σωματικά τυφλός, ἐνῶ στό δεύτερο ψυχικά τυφλοί.

Αἰτίες τῆς πνευματικῆς τυφλότητας

Διαβάστε [ΕΔΩ](#) τή “Φωνή Κυρίου” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος τῆς Κυριακῆς 2ας Ιουνίου 2019 – ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ – ὅπως διαμοιράστηκε στους Ιερούς Ναούς ολόκληρης τῆς ἐλληνικῆς επικράτειας.

ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ Ή ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ;

Σήμερα, δεν αναφέρεται μόνο το Ευαγγέλιο σέ θεραπεία τυφλοῦ· καί στήν περικοπή ἀπό τό βιβλίο τῶν Πράξεων βλέπουμε τοὺς Ἀποστόλους νά θεραπεύουν ἐκ γενετῆς τυφλοὺς. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι στό πρῶτο ἀνάγνωσμα θεραπεύεται σωματικά τυφλός, ἐνῶ στό δεύτερο ψυχικά τυφλοί.

Αἰτίες τῆς πνευματικῆς τυφλότητας

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ θεραπεία τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς εἶναι πολὺ δυσκολότερη ἀπὸ τὴν θεραπεία τῆς σωματικῆς τυφλότητας· κατ' ἀρχὴν ὁ ψυχικά τυφλός δὲν εἶναι πάντοτε δεδομένο ὅτι παραδέχεται τὴν τυφλότητά του, πράγμα ποὺ ποτὲ δὲν συμβαίνει μὲ τοὺς σωματικά τυφλοὺς. Ἐπειτα, δὲν εἶναι συνήθως διατεθειμένος νά συνεργαστεῖ μὲ γιαντρός· καί στήν περίπτωση τῆς πνευματικῆς τυφλότητας δὲν ὑπάρχει καμία ἐλπίδα θεραπείας, χωρὶς τὴν πρόθυμη συνεργασία ἀσθενοῦς καί γιαντροῦ. Ὁ βασικὸς λόγος τῆς ἀπροθυμίας εἶναι ὅτι –ὄχι σπάνια– ὁ ψυχικά τυφλός ἔχει βολεῖτεϊ στό σκοτάδι· μερικὲς φορές τόσο πολὺ, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νά τὸ ἀγαπάει. Καί πῶς νά μὴν τὸ ἀγαπήσει, ὅταν τὸ σκοτάδι εἶναι πολὺ «ἐξυηρητικό»: σκεπάζει τὰ πάθη καί τίς ντροπές του, ἐνθαρρύνει τὸ κατρακύλισμα σέ ραθυμία καί ἀμεριμνησία, τρέφει ψευδαισθήσεις ὅτι ὅλα πάνε καλὰ. Ἔτσι, ὅποιος ἐπιχειρήσει νά τὸν βγάλει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγωιστικὴ ἀνάπαυση, τοῦ γίνεται μιστός. Τὸ ἐπεσήμανε ὁ Χριστὸς μὲ τὰ λόγια: «Καθένας ποὺ κάνει ἔργα πονηρά, μισεῖ τὸ φῶς καί δὲν ἔρχεται στό φῶς, γιὰ νά μὴ φανερωθοῦν τὰ κακά του ἔργα» (Ἰω. 3,19).

Αἰτίες τοῦ μίσους πρὸς τὴν Ἀλήθεια

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «υἱὸς φωτός» καί κήρυκας τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Φωτός, θεραπεύοντας τὴ νεαρὴ δοῦλη ποὺ εἶχε μαντικὸ πνεῦμα, φανέρωσε κατ' ἀρχὴν τὴν πονηρία τῆς «διαφήμισης» ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ διάβολος· μὲ αὐτὴ τὴ «διαφήμιση» τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἠθέληε νά ἐξαπατήσει τοὺς εὐνοϊκὰ διατεθειμένους πρὸς τὸν Παῦλο καί νά τοὺς ἐλκύσει σέ ἐμπιστοσύνη πρὸς τίς

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ις ' 16-34)

Θαυμαστή απελευθέρωση του Παύλου και του Σίλα

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προσευχὴν παιδίον τινα ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντενομένη. Αὕτη κατακολονθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εὗλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγγρόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὕσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιορῶντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγέλλοντες τῷ δεσμοφύλακα ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὑμνοῦν τὸν Θεόν· ἐπικροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεψῆχθαι δὲ παραχρήμα αἱ θύραι πάσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνὸς δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαρᾳ ἐμελλεν ἐαντὸν ἀναρεῖν, νομίζων ἐκπεφειγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἐντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτός καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρήμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τραπέζαν, καὶ ἡγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

«μαντεῖες» του. Ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ τὴν πονηρία τοῦ διαβόλου, ὁ Ἀπόστολος ξεσκέπασε καὶ τὴ φιληγυρία τῶν κυρίων τῆς δαιμονισμένης. Καὶ ἡ μὲν «παιδίσκη» ἀπαλλήλαχθηκε ἀπὸ τὴν κατοχὴ τοῦ δαιμονίου. Τὰ ἀφεντικά της ὅμως, βοηθέντα στὸ σκοτάδι τῆς φιληγυρίας, ἀντὶ νὰ πιστέψουν στὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴ θεραπεία τῆς δούλης τους, τὸν συκοφάντησαν στὶς Ἀρχές καὶ κατάφεραν νὰ τὸν ἐγκλείσουν –μαζὶ μὲ τὸν συνοδό του ἀπόστολο Σίλα– στὴ φυλακὴ.

Προφανώς δέν ήταν μόνο ή φιλαργυρία πού τύφλωνε τούς ταλαιπώρους ανθρώπους· ήταν καί ή έμπιστοσύνη τους στό μαντικό «χάρισμα» τής γυναίκας. Πρόκειται γιά μιá έμπιστοσύνη πού αποτέλεσε μιá από τίς βασικές αιτίες μίσους του είδωλοπατρικού κόσμου πρós τό κήρυγμα τών 'Αποστόλων. 'Ο ιστορικός Λακτάντιος αναφέρει ότι ό Διοκλήτιανός πήρε τά πρώτα μέτρα κατά τών χριστιανών, όταν σέ τελετουργική θυσία διαπίστωσε ως αὐτότητος μάρτυρας ότι διαταράχθηκε ή όμαλή εξέλιξη μιáς σπληγχνοσκοπίας από παρευρισκομένους χριστιανούς πού έκαναν τόν σταυρό τους. Καί άργότερα ό 'Ιουλιανός ό Παραβάτης θά διατάξει στήν 'Αντιόχεια τήν απομάκρυνση του Ρειψάνου του άγίου Βαβύλλα από τόν περίβολο του ναού του 'Απόλλωνα, γιατί έμπόδιζε τούς μάντεις νά χρησιμοδοτούν. Μέ άφορμή αὐτό τό γεγονός γράφτηκε ένα υπέροχο ποίημα. Είναι πράγματι μεγάλη τραγωδία, αντί νά ανοίγεις τά μάτια σου στό φώς, όχι άπλώς νά τά κλείνεις έρμηνικά, αλλά καί νά γίνεσαι άμείλικτος έχθρός του.

Ἡ γενναιότητα τῆς αγάπης τοῦ φωτός

Ἀντίθετα, μεγάλη γενναιότητα είναι τό νά κρατᾷς τά μάτια σου ανοιχτά στό φώς, όσο μεγάλο κι άν είναι τό κόστος τής θεραπείας, πού εκείνο αποκάλυψε ότι πρέπει νά δεχθεῖς. Τέτοια παλικαριά έδειξε ό δεσμοφύλακας τών 'Αποστόλων. 'Ο σεισμός καί ή άνδρεία του Παύλου του άνοιξαν τά μάτια τής ψυχῆς. Θαύμασε καί τή φιľανθρωπία του 'Αποστόλου, γιατί όχι μόνο δέν έφυγε, ένώ μπορούσε, αλλά καί τόν έμπόδισε νά αυτοκτονήσει. Οι φωτεινές άρετές του άγίου δεσμώτη του αποκάλυψαν «δόξν σωτηρίας»· γι' αὐτό, πρόθυμα δέχθηκε νά κατηχηθεῖ καί νά βαπτισθεῖ οίκογενειακώς, άψηφώντας τίς συνέπειες. Έτσι αποζημιώθηκε μέ τό παραπάνω γιά τά έξοδα πού έκανε παραθέτοντας στους 'Αποστόλους γεύμα: «Έΐηουσε καί έΐηούσθη· έθρεψε καί έτρέφη», θά πεί ό Χρυσόστομος, έννοώντας τό Μυστήριο του Βαπτίσματος πού άπήλause ό δεσμοφύλακας από τά χέρια τών 'Αποστόλων.

Περισσότερο, βέβαια, θά περίμενε κανείς τή μεταστροφή τών φυλακισμένων, άφου αὐτοί γεύθηκαν πιό έντονα τό θαῦμα τής άπαλλαγῆς από τό δεσμά. Καί νά σκεφθεῖ κανείς ότι έζησαν καί τό όχι μικρότερο θαῦμα τής όλιονυκτίας τών 'Αποστόλων. Τό περιγράφει γλαφυρά ό Χρυσορρήμων: «Ήν καί δέχθηκαν τόσους δαρμούς, πληγές καί ὕβρεις, άν καί ήταν γερά δεμένοι στήν πιό σκοτεινή φυλακή, δέν τούς νίκησε ούτε νύστα ούτε πόνος ούτε φόβος· αντίθετα, όλα αὐτά τούς διήγειραν σέ άγρυπνία προσευχῆς, γεμίζοντάς τους άφατη χαρά καί ήδονή». «Πόσο περίεργα δουλεύει τό αὐτεξούσιο τών ανθρώπων», άπορεῖ ένας άλλος έρμηνευτής, βλέποντας ότι τό φωτεινό παράδειγμα τών 'Αποστόλων άφύπνισε μόνο τόν δεσμοφύλακα, άφήνοντας άδιάφορους όλους τούς κρατούμενους.